

РЕШЕНИЕ

№ 3130

гр. София, 04.05.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 04.04.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2922** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 80, ал. 3 от Закона за държавната собственост (ЗДС).
Образувано е по жалба на В. Б. В., чрез пълномощник адв. З., против заповед № РД-15-223/25.10.2013г. на областния управител на област С., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС е наредено да се из земе от В. Б. В., Н. В. В. и А. В. В. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на вътрешните работи (МВР), а именно апартамент № 144, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к. „М.-Г“, [жилищен адрес] поради това, че го държат без правно основание.
В жалбата са наведени доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Сочи се, че в случая не са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, тъй като имотът не се държи без правно основание – жалбоподателят обитава имота въз основа на заповед за настаняване и действащ наемен договор. Освен това, поради напредналата си възраст и тежко здравословно състояние той не е разбрал за възможността да подаде заявление до областния управител по реда и в срока по § 65, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗДС за сключване на договор за пожизнено ползване на жилището, съответно не е сключил такъв договор, въпреки че отговаря на нормативните изисквания за това. По тези съображения моли съда да отмени оспорената заповед ведно с произтичащите правни последици.
В хода на производството жалбоподателят е починал, като на негово място са конституирани наследниците му – Н. В. В. и А. В. В..

Ответникът – областният управител на област С., чрез процесуален представител юрк. П., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

От доказателствата по делото се установява, че със заповед за настаняване № 90/02.04.1970г., издадена от зам.-началник Управление „ТИЛ“ – МВР, жалбоподателят В. Б. В. е настанен заедно със семейството му, състоящо се от 6 членове, в жилището на МВР, находящо се в[жк]/ж.к. М.-І, [жилищен адрес] ап. № 144, състоящ се от две стаи, една кухня и едно мазе, считано от 05.04.1970г.

С договор по чл. 29 от ППЗДС за отдаване под наем на ведомствено жилище /входиран в Дирекция „М.“-МВР с рег. № ДС-2720/28.04.2004г./, представляващият Дирекция „М.“ като наемодател е отдал за ползване под наем посочения ведомствен имот на наемателя В. Б. В. за срок от 12.03.2004г. до 12.03.2007г. Към този договор е подписан Анекс /Допълнително споразумение/ на основание чл. 34 от ППЗДС, според който, считано от 01.10.2006г. наемната цена на жилището е в размер на 61.66 лв.

С писмо рег. № ДС-6531/09.02.2012г. на директора на Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ при МВР В. В. е уведомен, че обитава ведомственото жилище без правно основание. По този повод последният е депозирал жалба до МВР /вх. № ДС-11381/28.02.2012г./, че обитава жилището на валидно правно основание - заповед за настаняване от 1970г. и желае да го ползва пожизнено. В отговор е уведомен от посочената дирекция /писмо рег. № ДС-14913/20.03.2012г./, че в срока по § 65 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, изтекъл на 05.05.2011г., той не е заявил волята си за пожизнено ползване на процесното жилище, поради което към настоящия момент искането му няма как да бъде удовлетворено, като е предупреден, че поради изтичане на едномесечния срок за доброволно освобождаване на ведомственото жилище, указан в писмо рег. № ДС-6531/09.02.2012г., процедурата по изземването ще продължи по реда на чл. 80, ал. 1 от ЗДС.

С писмо рег. № І-26955/19.10.2012г. министърът на вътрешните работи е поискал от областния управител на област С. да издаде заповед за изземване от В. Б. В. на жилище от ведомствения жилищен фонд на МВР, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС.

С писмо рег. № към 0403156/25.02.2013г. областният управител на област С. е уведомил жалбоподателя по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК, че по мотивирано искане на министъра на вътрешните работи е започнал административно производство за принудително изземване на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС на процесния недвижим имот – държавна собственост, който държи без правно основание. Жалбоподателят е уведомен, че в 14-дневен срок от съобщаване на писмото следва да освободи доброволно държания имот и да го предаде на МВР, като в противен случай същият ще бъде иззет принудително по реда на чл. 80, ал. 1 от ЗДС. В писмото изрично е посочено, че жалбоподателят може да даде обяснения или да направи възражения в 14-дневен срок съобразно чл. 34, ал. 3 от АПК. По преписката няма данни дали писмото е съобщено на жалбоподателя, но очевидно същият е бил запознат с него, тъй като е депозирал възражение рег. № към 0403/56/22.03.2013г. до областния управител на област С., в което е преповторил предишното си становище, че ползва имота на валидно правно основание и че никой не го е уведомил за срока по § 65, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, както и че моли да му бъде разрешено правото на пожизнено ползване

на имота.

По делото е представен А. № 7311 (923) от 29.08.1970г. на Софийски градски народен съвет, както и справка, че синовете на жалбоподателя - Н. В. В. и А. В. В., са с постоянен и настоящ адрес в[жк], [жилищен адрес] т.е. адресът на ведомственото жилище.

С оспорената в настоящото производство заповед № РД-15-223/25.10.2013г. на областния управител на област С., на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е наредено да се из земе от В. Б. В. и синовете му Н. В. В. и А. В. В. недвижим имот – частната държавна собственост, управляван от Министерство на вътрешните работи (МВР), а именно апартамент № 144, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к. „М.-Г“, [жилищен адрес] поради това, че го държат без правно основание.

При така установената фактическа обстановка и след преценка за законосъобразност на оспорената заповед на основание чл. 168 от АПК, съдът достигна до следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в хипотезата на заместване съгласно приложена по делото заповед № РД-15-221/18.10.2013г. на областния управител на област С., както и в предвидената от закона форма.

При постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазено е изискването на чл. 80, ал. 1 от ЗДС - производството е започнало по мотивирано искане на министъра на вътрешните работи. Жалбоподателят е уведомен за образуването пред областния управител административно производство, като същият се е възползвал от предоставената му възможност да направи възражение. Актът е издаден след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, включително са обсъдени възраженията на жалбоподателя.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 80, ал. 1 от ЗДС имот - държавна собственост, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство.

Следователно издаването на заповед по чл. 80, ал. 1 от ЗДС е обусловено от следните материалноправни предпоставки: 1.) Имотът да е държавна собственост и 2.) да се владее или държи без основание, да се ползва не по предназначение или нуждата от него да е отпаднала. В случая не е спорно, а и от представения А. се установява, че процесният имот е частна държавна собственост, предоставен за управление на МВР.

Съдът намира, че в случая е налице и втората предпоставка за издаване на заповедта по чл. 80, ал. 1 от ЗДС – имотът се държи без основание.

Безспорно ползването на процесното жилище е предоставено на В. В. по реда на Закона за наемните отношения (отм.) с настанителна заповед № 90 от 02.04.1970г. На основание на тази заповед между Дирекция „ДМТОСО“-МВР, като наемодател, и В. В., като наемател, е подписан срочен договор за отдаване под наем на ведомствено жилище за периода 12.03.2004г. до 12.03.2007г.

Съгласно чл. 22, ал. 1 от ППЗДС право за настаняване в държавни ведомствени жилища имат лицата, които са в трудово или служебно правоотношение със съответното ведомство, ако отговарят на посочените в т. 1 и 2 от разпоредбата изисквания. Още приживе жалбоподателят вече не е бил служител на МВР, с което е отпаднало основаниято за обитаване на процесния имот от него и семейството му.

Жалбоподателят е починал в хода на настоящото производство, но смъртта му не обуславя наличието на хипотезата на чл. 22, ал. 5 и 6 от ППЗДС, която предвижда възможност във ведомствени жилища да бъдат настанявани деца на служител на ведомството, загинал при или по повод изпълнение на служебните си задължения, ако те и техният родител, настойник или попечител не притежават в същото населено място жилище или вила, годни за постоянно обитаване до навършване на 18-годишна възраст. В случая не е приложима и разпоредбата на чл. 29 от ППЗДС.

Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗДС наемните правоотношения се прекратяват при условията, предвидени в договора, и по реда на Закона за задълженията и договорите. Срокът на наемния договор е изтекъл на 12.03.2007г., както е уговорено в него. Недоказани са твърденията в жалбата, че всяка година страните са подписвали допълнително споразумение към договора за наем, с което са продължавали действието му с още една календарна година. Освен това страна по този договор е вече починалият жалбоподател, като със смъртта му наемното правоотношение автоматически е прекратено. Синовете му, от които също е разпоредено да се иземе имота, не са страна по наемния договор, нито се намират в трудово или служебно правоотношение с Министерство на вътрешните работи. Наличието на такова правоотношение е задължителна предпоставка, за да възникне изобщо наемно правоотношение по чл. 22, ал. 1 от ППЗДС. Към момента на издаване на заповедта по чл. 80, ал. 1 от ЗДС жалбоподателят, както и неговите синове са държали имота без правно основание, след изтичане на срока на договора, което фактическо основание е посочено и в оспорената заповед.

В жалбата са развити доводи, че жалбоподателят отговаря на изискванията на § 65, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗДС за пожизнено ползване на апартамента, но не е уведомен за тази възможност, поради което е пропуснал срока да подаде заявление и декларация. Съгласно § 65, ал. 1 и 2 от ПЗР на ЗИД към ЗДС (ДВ, бр. 87/2010г.) лицата, обитаващи държавни ведомствени жилища и ателиета, настанени по установения ред до 1 юни 1996 г., които са пенсионери, преживели съпрузи или пострадали от трудова злополука, довела до трайна нетрудоспособност, имат право да ги ползват пожизнено, ако отговарят на условията, посочени в т. 1-4. В 6-месечен срок от влизането в сила на този закон лицата по ал. 1 следва да подадат заявление и декларация за обстоятелствата по ал. 1 до областния управител по местонахождение на имота - държавна собственост, или до ръководителя на ведомството, което управлява имота. В случая е безпредметно да се обсъжда приложението на визираната разпоредба, тъй като жалбоподателят вече е починал, а неговите наследници нямат качеството на лица по § 65, ал. 1.

При тези данни е безспорно, че към момента на издаване на заповедта починалият жалбоподател и двамата му синове са държали ведомствения имот без правно основание, което обуславя законосъобразност на оспорената заповед по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. В. и А. В. В. против заповед № РД-15-223/25.10.2013г. на областния управител на област С..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: